

СТАРТОВАЛО 258 ТАКМИЧАРА: Почетак осме трке на насипу с првакињом Ђуровићевом (56)

ЗАДОВОЉНИ: Организатори Вукосав Требјешанин и Недељко Тодоровић

МИЛАНОВИЋИ: Зарија, Снежана и Тома

ПАДАЛИ РЕКОРДИ ПОРЕД САВЕ

ПОЛУМАРАТОН ОБЕЛЕЖИЛА МАСОВНОСТ

Првенство Србије у полумаратону у оквиру 8. Савског полумаратона, окупило је до сада убедљиво највећи број такмичара –

258. Трчало се насипом, дакле равном асфалтном стазом поред реке од блока 70/а до Пољопривредног добра ПКБ Сурчин и назад по вољних 13 степени на почетку и 16 на крају такмичења.

У апсолутној конкуренцији изненађење је приредила Радмила Ђуровић. Ова 28-годишња Београђанка,

која трчи 15 километара дневно и тако тренира, срушила је резултатом 1:25:15,2 прошлогодишњи рекорд стазе активне атлетичарке Партизан Данијеле Бараћ (1:26:11).

Код мушкараца је стартовао првак државе у маратону Иван Мишкељин (21. мај) и са 1:15:23,1 био други иза Мирка Станковића (Цр-

вена звезда) 1:15:16, али су обојица била далеко од рекорда стазе 1:10:51 Естифаноса Есхетуа (Етиопија) оствареног на 2. Савском полумаратону. Трећи је Марко Дачић (ОАК) 1:16:54,8, коме је ово први полумаратон у животу, а биће јуниор и наредне сезоне.

Занимљиво је било учешће За-

рије Милановића (56), који је савладао 21,1 км мада је само два дана раније трчао 42,195 км у Атини, што му је био 50. маратон ове године (највише икада од Срба, а ове сезоне и у Европи).

У међувремену је у Истанбулу трчао и 51, а намерава да до 27. децембра пређе 55 трка на најду-

жо олимпијској деоници, што вероватно нико неће успети на свету у 2014. цела његова породица је у истом духу, супруга Снежана победила је на Савском полумаратону у категорији Ж-50, а од три њихова сина такмичио се и најмлађи, 26-годишњи Тома.

Д. ВИШЊИЋ

ГОСТИ „ЖУРНАЛА”: Теодора Манић и тренер Дејан Гавриловић

ПОБЕДЕ УЗ ЗВУК ВИОЛИНЕ

ТЕОДОРА МАНИЋ ОСВОЈИЛА СВЕТСКУ БРОНЗУ И ЕВРОПСКО СРЕБРО У КИК БОКСУ

Репрезентативка Србије у саватеу и кик боксу Теодора Манић успела је да направи запажен резултат на два веома јака међународна такмичења. На првенству Европе у кик боксу у Билбаоу средином октобра освојила је сребрну медаљу, да би се потом почетком новембра у Риму на Светском првенству у саватеу окитила бронзом и поново доказала неспорни таленат.

Успех у Италији чланице београдског Савате клуба „Горан Остојић” додатно добија на тежини, уколико се узме у обзир да је Светски шампионат био најмасовнији до сад.

У Риму је била највећа конкуренција и заиста је било огромно такмичење. Током припре-

ЗАБОРАВЉЕНА

Гавриловић сматра да смањено посвећивање пажње неолитским спортовима директно утиче на мањак деце у салама за тренинг, а самим тим и вишку на улицама. - Помоћ државе не мора да буде само финансијска, може да буде и медијска. У прошлој години европска првакиња у саватеу Теодора Манић није добила ни плакету од Града, али смо ми наставили вредно да радимо и у овој години је освојила Европски куп у кик боксу, титулу вицепрвака Европе у кик боксу и бронзану медаљу на Светском првенству у саватеу. Надам се да ће њени овогодишњи резултати бити примећени од стране Градског секретаријата за спорт – истакао је Гавриловић.

СВЕСТРАНИ СТИЛ

Код саватеа и кик бокса привукао је стил борбе: – Ударање ногама и рукама у исто време је оно што ме је привукло и због чега сам изабрала да се бавим борилачким вештинама.

ма за шампионат највише сам се консултовала са тренером и као последица тога, уследила је бронзана медаља – рекла је Теодора. На такмичењима у оба спорта први пут се појавила се 2009. Током каријере освајала је и најсјајнија одличја, попут оног на Европском купу у Београду у кик боксу. На сликовит начин објаснила је разлику између саватеа и кик бокса.

– Док савате подразумева патице, штитнике и префињену технику, у кик боксу се бори у шорцу и кратким мајицама, које су уведене како би се видео ударац у стомак. Поред борилачких вештина, српска репрезентативка је блиско повезана са виолином, пошто је завршила основну и средњу музичку школу. Иако је одлучила да студира Факултет спорта и физичког васпитања (ДФФ), Теодора је остала доследна музици.

– Истрајност и вежба су основне особине које повезују музику и спорт – истакла је шампионка.

Теодору наредне године очекују два значајна такмичења и један важан циљ: Светско савате првенство у Бордоу (Француска) и Шампионат света у кик боксу, али и да упише трећу годину. – Желим да се захвалим професорима Факултета спорта и физичког васпитања у Београду на разумевању када је у питању усклађивање обавеза на Факултету са спортским активностима – закључила је Теодора Манић.

ЉУБАВ БЕЗ ГРАНИЦА

ИГРА И ДРУЖЕЊЕ: Натлија прва слева у горњем реду у екипи Атаканте

НАТАЛИЈА ВОРКАПИЋ ИЗ БЕОГРАДА ПОКАЗАЛА ОГРОМАН ФУДБАЛСКИ ПОТЕНЦИЈАЛ

Почело је непланирано и случајно, а затим израсло у велику љубав. Наталија Воркапић, 12-годишња девојчица из Београда, шест година тренира фудбал и за то време постала је заштитни знак и лидер екипе Атаканте. Добила је позив из Црвене звезде, члан је селекције Београда. Ове сезоне закуцала је и на врата репрезентације Србије.

– Све је почело пре шест година. Старији брат је са друштвом играо фудбал и често им је недостајао играч. Једва сам чекала да ме позову, мада им на почетку није било свеједно. Како је време пролазило, све су чешиће хтели да играм са њима.

За разлику од другарица, које се одлуче за неки женски спорт, талентована Београђанка од првог контакта са фудбалом није имала дилему.

– Можда је на почетку могао да буде било који спорт. Ипак, тада ми

је то било најинтересантније. Дана ми није уопште криво.

Децаци на први поглед са поверењем гледају, мислећи да ће лако изаћи на крај са Наталијом.

– Увек су уздржани док не почне игра. Кад виде да сам равно-

СА БАМБИЈЕМ У СТАРОЈ ПАЗОВИ

„Кућа фудбала” ФС Србије у Старој Пазови је место где је Наталија такође редован гост.

– Ове године смо освојили прво место са селекцијом Београда на турниру у Старој Пазови. Том приликом, имали смо прилику да упознамо нашег репрезентативца Зорана Тошића.

правна коментаришу: „Пази малу како игра”.

Безгранична подршка родитеља била је битан фактор за успех.

– Никад нису покушали да ме одговоре. Бескрајно сам захвална и тренеру Михаилу „Пиксију” Јовановићу, који ме је научио мно-

гим важним стварима о фудбалу, али и другим саветима.

Јурећи за фудбалском лоптом, Наталија је доживела много лепих тренутака.

– Тешко је издвојити један. Најлепши је осећај када погодим мре-

жу ривала. Такође, волим да путујем са клубом и да се дружим са саиграчима.

Уз обавезе у школи и тренинге у клубу, Наталија понекад са оцем стигне да оде на стадион и погледа меч Црвене звезде.

– Волела бих да гледам уживо Лигу шампоина, посебно не-

САИГРАЧИ СЛУШАЈУ НАТАЛИЈУ

Велике заслуге за Наталијин константан развој има Михаило Јовановић, популарни Пикси. Каже да је Наталија посебна.

– Од првог дана када се појавила, зрачила је нечим, што само тренер може да осети. Првенствено добро дете, из добре породице пуне љубави и разумевања за оно што она воли. Јовановић има прегршт похвала за своју „љубимицу”:

– Озбиљна је, дисциплинована, усредсређена на рад и напредак, прихвата савете, сугестије и опомене, јер је свесна да је то за њено добро. Одометима каже:

– Да не претерујем, а да не будем ни скроман, ако овако настави, биће озбиљан играч у женском фудбалу. Има све предиспозиције да успе и уз квалитетан рад и озбиљност, које је до сада испољавала, за Наталију не бринем. Какве савете јој дајете?

– И фудбалске и приватне. Гледам је као ћерку, покушавам да јој „скратим пут” до циља. Говорим јој да учи на мојим позитивним и негативним искуствима, како из фудбалске каријере тако и из живота. Радимо тренутно „на глави”. Психа је кључ фудбала и игре. Бубице, пубертет, све нормалне животне ствари кроз које смо сви прошли.

У чему је најбоља? – Лидер! Од старта је ту улогу сама себи наметнула и савременој јој пристаје. Сви саиграчи је подржавају, верују, слушају и не могу без ње на терену.

ку утакмицу Бајерна из Минхена. Свиђа ми се како игра.

Има узора из света женског фудбала.

– Марта, Бразилка која је пет година заредом проглашена за најбољу играчицу света. Често гледам на „јутјубу” њене потезе и голове.

И. МРАОВИЋ

У КЛУБУ 25 ИНТЕРНАЦИОНАЛЦА

Атаканте је специфичан клуб, како по систему рада, приступу и многим другим стварима. Михаило Јовановић објашњава: – Посебни смо по „странцима”. Једини смо клуб који има више од 25 интернационалаца из свих делова света, на једном месту, који бране жуто-плаве боје. Растемо из сезоне у сезону како по броју чланова, организационо и такмичарски... Све у везу, идемо путем којим смо планирали и време ће показати труд уложен у то.